

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *A Vatikán félhivatalosa
Mécs Lászlóról*

Forrás:

Neurológiai Újság

Bp.

(Hely)

1942. XI. 29

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

92

Hely

Mécs László

Idő

"1942"

Személy

A Vatikán félhivatalosa Mécs Lászlóról

A Vatikán félhivatalosának, az Osservatore Romano-nak egyik legutóbbi számában jelent meg a következő cikk L. Linari tollából, a cikket a szerző előzőleg az olasz rádióban is felolvasta.

A mai magyar költői világban — írja L. Linari — melyben Ady Endre gigászi alakja uralkodik, egészen különleges hely illeti meg Mécs Lászlót, a premonstreiek fehér talárjába öltözött költőt, aki ma hazájának egyik legnépszerűbb és leg-szeretettebb alakja.

A Mécs költői név, amelyet akkor vett fel, mikor megkezdte költői életét, magában már programja az életnek és a hitnek. Neve azt akarja mondani, hogy ő népe számára a szeretet kis lángja kíván lenni, amely megvilágosítja a szívet a haza gyászában.

Élete valóban egész szövődése a szeretetnek, erőnek és a hitnek. A dalból, mely erőteljesen és harmonikusan árad belőle, eszközt csinált, hogy elmondja az embereknek a maga mélységes és mindig nemes szavait. És a szeretetben megsokszorozza a maga életét. Mint Felsőmagyarország egyik falujának plébánosa 2000 lelket gondoz. Mint költőnek a magyar folyóiratok és lapok állandóan közlik verseit, amelyek már 9 kötetbe össze-

gyűjtve egyre újabb kiadásokban jelennek meg. Mint költeményeinek pompás előadója nem elégszik meg a nyomtatott szóval, el akarta vinni azokat mindenfelé a hazában és a külföldön saját meleg és csengő hangjával amely azokat még jobban megszépíti. Egyik franciaországi előadását még ma is meghatott csodálattal emlegetik.

Mécs az Evangéliumból meríti szeretetének minden erejét. Ezik legszebb versében a földművesnek, aki pompás kertjében a vadócha rózsát olt, hogy szebb legyen a föld, így válaszol:

*Bátyám, én lelket oltok az evangéliumból
S midőn kobzom jószágos zenéjű verset
költ,*

*Vadócha rózsát oltok, hogy szebb legyen
a föld!*

Mindenkire ki akarja önteni szeretetének óriási lángját:

Nagyon kell szeretni!

*A méh nagyon szereti a munkát és a
mézet*

*s a föld millió mérges virágja között
megtalálja a mézet.*

A vetések nagyon szeretik a Napot

*s kiszerezkesedik nekünk a kenyér
örömeit.*

*A parasztnak nagyon kell szeretnie a
földet,
a papnak az oltárt, az anyának a szen-
vedést,*

*Magdolnának Krisztus lábait,
Assisis Szent Ferencnek Krisztus sebeit,
mindenkinek szeretnie kell keresztjét
mindnkinek nagyon kell szeretni Istent.*

Szeretében mindenkit átkarol: de mindenekelőtt a kis teremtvényeket, a csecsemőket, az alázatosakat, a megvetetteket. Ezek ragadják meg őt és sugallják legjobb dalait. „A gyermek játszani akart” valóban egyik legszebb műve. A száguldó vonat kocsjában a kisgyermek unatkozik és azt akarja, hogy valaki legyen játszótársa. De a gyermek mosolyára a mama, aki szomorú, a bankár, aki belemélyed számadásaiba, a szerelmesek, akik csak egymást nézik, akinek piros az orcája, de sok a dolga, nem válaszolnak. Erre a kisgyermek rámosolyog a költőre:

*A gyermek rám mosolygott s arcát, a
kedveset*

*tüköröztem mint kék tó a teliholdat
s ringattam. Valahol angyalok daloltak.
Ő, én ráérek. Nincs semmi dolgom itt a
pénzzel.*

*Nincs semmi dolgom a szerelmi mézzel.
sem a kenyérral. Ha megharcoltam a
bűnnel a harcom:*

a tükör tiszta, tiszta gyermek-arcom.

A tiszta életű és érintetlen lelkű költő számára az egyetlen emberi hatalom, amely előtt meg lehet hajtani a térdet, a

gyermek, a kis király, aki ott trónol a család templomában, az ő tiszta ártatlanságának trónusán és ennek nyújt tiszteletet, mikor Felségnek nevezi őt.

*Nem hajlongtam még földi ur előtt,
nem tömjéneztem királyok kegyét,
nem hulltam porba még a Nő előtt,
nem térdepeltem Pénzisten előtt,
— fájdalomak iján előtt nyil vagyok
s így repülök az Istenség felé...*

Az ilyen lelki magasságokhoz azonban Mécs igen kemény és mindennapi küzdelmek árán ért el. Ez a testnek a harca a lélek ellen, a jóé a rossz ellen, amely küzd vele, mint mindig a keresztény aszkézis nagy alakjaiban. Költészetében itt-ott nyomai mutatkoznak ennek: a költő egyszerre mintha beletekintene lelke mélységébe és megremeg a küzdelem nagysága előtt. Kifeszítette a fájda-

lom íjját, és egyedül csak lelke emelkedhet fel így mint nyil Istenhez. Ő a fájdalomtól él és a fájdalomban és azt mindennap legyőzi, mert ez határozott akarata, mert csak azon győzedelmeskedve és Istenhez emelkedve tudja az embereknek elmondani hitének és szeretetének szavát. Hogy kacajjal betelni nem tudó gyermekekkel játszahasson, a gyermek mosolyát és könnyü kezét kéri: Itt könnyü léz kell! Sulgós a kezem, mert Isten-szobrot véstem lelkem tömbjén

Mint minden nagy költemény, Mécsé is előzetes benső forrongásból születik,